

S KYBLÍKEM POPCORNU A VELKOU KOLOU

I.

ANETO JSTE TU?? CO MATE NA SOBE NEMUZU
VAS NAJIT DIKY ROMAN STRELECKY OSTROV
PRAHA

ROMANE JAK JSEM PSALA MODRY SVETR VITE
CO NECHME TO BYT HODNĚ STISTI A.
VYSTRELENY OSTROV HAARP

II.

Pak běžel a sklídil celé město, každá ulice byla
něčím úrodná, vymlátil je, vypil do dna

a ona také běžela a vůbec nevěděla kdo, co, čím, jaká
je a která v ní strhla hráz solného jezera,

pak se propadl tak, jak byl, dříve to prožíval, dnes
už se nudí při pitvě zaživa ve své hrudi

a ona se také propadala a čím hlouběji, tím více
začínalo být vtipné, co lásku zapíná, co ji svévolně
vypne,

a tak dále, na téma *já bez tebe* ve vysokofrekvenčním
vzorci a, b, b –

III.

Pak na poli strom planý, i přesto trhají, až ruce bolí,
ona v slzách, on mlčí do strany,

pak jablka v řadě, je ale jedno, kolik za košili jich
nastrká, ona stejně ochutná, už tuší: ztrpkla i naděje.

IV.

A pak jsou tu ještě vlaky, když se budeme bavit
o tom, co umírá opravdu jako poslední, co bezhlavě
vrhá se pod rozjetá monstra, jaké úlomky plného
člověka předjímají vyhřezlá střeva a odtrhané svaly,

celý se poslepoval, než se odvážil vlámat do náprav
vagónů odstavených jako tupé, neboť zakřivení
časoprostoru nepochopily ani za použití kladiva,

Šmír v duši! Poslaly mu proti toku krve do
otřeseného mozku, takovou přátelskou, lehce
neohrabanou lokálku vypravily a on jim tu jízlivost
na uvítanou pochválil a vyzvracel louži dalších
podobných, šťastný, protože živ.

Kdyby se nevracel, výše sdělené popřu.

V.

Pak hledejme i ji.

Neumírá, jen almužnu svého bytí stáhla pevně mezi
nohy. Rozkoší na ocelově chladném zábradlí natolik
uchvacuje hloubky, že její odhazovaná těla jsou
smrti vydávána pouze v kopii. Zatím.

Proto modleme se za ženu v modrém svetru, bez
kalhotek, slastně zřícenou do spodních vrstev
zemské kůry a čtème z Písma jejího křiku: *Hladce,
jako nůž máslem, milimetr po milimetru udělám se ústy
do lidské hydry, v ni shůry a zespodu, zleva i zprava
proniknu, aby do všech světových stran potratila dříve,
než další bastardi zplodí další manuály devastace,*

a kolik racků tenkrát chtělo se, když on ji hledal
u pramic, zatímco ona stepovala u čehosi, co
připomíná hologram lodi,

a možná své kroky srdcem znovu naviguješ, možná,
že pod Prahou plazí se stoka souběžná se směrem
tvé chůze a je otázka, kdo koho si tu vodí,

co by však mělo být nad slunce jasné: zaznamená-li
má ruka cokoli do poslední řádky, považujte ji za
prázdnou.